

Ellenségeimhez

*Ellenségeim, szóljatok,
bemutakozhatnátok végre.
Így túl sokat gondolhatok,
ha nem méltattok egyenes beszédre.*

*Ellenségeim, mondjatok
valamit önmagatokról is.
Hisz annyi mindent mondtatok
rám, bár nem volt reális.*

*Ellenségeim, legyetek
hűek az igazsághoz, még ha
nem is paktált le veletek.
Hol a tévedésem bizonyítéka?*

*Ellenségek, kivallani:
nem vagytok jóindulatúak!
Az elfogultság az, ami
a gondolkodásra nem jól hat.*

*Miért zavar, hogy itt vagyok?
Nem kételkedtek magatokban?
A rosszindulat rám ragyog,
köztetek összekavarodtam.*

*Kavargok, mint nyáron a hó,
virágéső téli esőben.
Ellenségeim, nem való,
hogy szándékotokat ne értsem.*

Veszedelmes iszonyok

*Mi nem utáljuk egymást, azt remélem,
bár épp én viselkedtem úgy,
tartózkodóan és kímérten,
ahogy csak utálkozó viszonyul*

*ahhoz, akit utál, vagy azt hiszi, utálja.
Nem vagy jó fej, az persze nem titok,
de az ember utálatát megbánja.
Én a hülyék felé nyitok.*

*Egyrészt mert én is annak tűnhetek,
mondjuk neked. Benned viszont
sok erény van, már szinte díszeleg
a hibáid fölött. Iszonyt*

*nem érez senki sem,
de csak azért, mert nem jó emberismerők,
ez mostanában, azt hiszem
a legnagyobb hiány a pénzhiány mögött.*

*Aki a rádióban hazudik,
azt ismerni kezdik, szeretni.
Aki tévében hazudik,
azt ki fogják nevezni*

*a jó ügyek jó bajnokának,
a kételkedőre gyűlölet ömlik,
ahogy az enyém is megárad,
és megszerez magának.*

Jóslástan alapfokon

*A jelen mindig múlt felé tekint,
magát egy ötven évvel ezelőtti
dolog alapján érti meg, pedig
lehet, hogy épp csak egy héttel előzi*

*azt, mi legalább akkora nagy ügy
lesz, és utólag már mindenki,
csupán azt fogja észrevenni,
mi a jövő felé repült,*

*zuhant, örvényt kavart, előre
ment: rossz felé, a végbe, bajba,
a múlt árnyékát is megölte,
hamis emléket felkavarta.*

*Mert van olyan múlt, ami nem beszél,
ha kérdezik se, már nekünk,
ha jó volt, ha rossz volt, régen letűnt,
nyeléhez nincsen pengeél,*

*nem árt nekünk régi tragédia,
de veszélyes lehet az eljövendő
szerencse, a sors-koketéria,
fölkel, elindul fölfelé az erdő,*

*és eltűnik a tengerből a víz.
De szép kagylókat lehet ott találni!
A távolban vajon mi zúg?
Az egyikben a gyöngy parányi,
ki gyors halált ígér, most nem hazug.*

*Bár lehet, hogy felkap a tengerár,
és nem csap semmiféle falnak.
Az ember önmagában nem talál
a szabadsághoz elvívó hatalmat.*